

Tussen twee werelden

Waar wortels nooit verdwijnen

Tussen twee werelden

Waar wortels nooit verdwijnen

Amma Sewa

Schrijver: Amma Sewa
Coverontwerp: Amma Sewa
ISBN: 9789465 316635
© Amma Sewa 2025
Uitgegeven via Brave New Books

Inhoud

Voorwoord

Mi e libi nanga tu hati

Onder de Manjaboom

De Kaaïman en de Jumbojet

Switi Sranan, Mi Lobi

De Laatste Swing van de Kaap

Mama Sranan in Holland

De gevonden brief

Wat overblijft

De Brand aan de Oleanderstraat (1980): Tragedie, stedelijke
kwetsbaarheid en de pijn van een stad

Literaire hervertelling – “Het vuur aan de overkant”

Ik was de jongen met de dekens

Brief aan wie achterbleef

Amma Sewa

Jayden – Tussen vlam en lucht

De Brandweerman – Te laat

De peuk-gooier – Ik deed niets

De Rechter

Hulpverlener GGZ

De echo van de vlammen

Mijn eerste stap in Nederland

Mi Boi en Opa Jimmy

Onze Reis – Een Familieverhaal

De reis gaat door

Voorwoord

In de jaren zeventig verlieten duizenden Surinamers hun geboorteland — sommigen uit hoop, anderen uit noodzaak. Ze namen koffers vol dromen mee, en harten vol herinneringen.

Tussen Twee Werelden – Waar wortels nooit verdwijnen vertelt de ware verhalen van mensen die tussen culturen, tijden en emoties in kwamen te staan. Verhalen van afscheid en aankomst, van heimwee en hoop. Van de geur van regen op tropische aarde tot de kou van een onbekend Holland.

In openhartige getuigenissen delen zij hun zoektocht naar een nieuw thuis, hun veerkracht, en de stille kracht van verbondenheid. Want ook al veranderde hun wereld — hun wortels, hun herinneringen en hun liefde voor wie ze waren, bleven bestaan.

Dit boek is een eerbetoon aan een generatie die leerde leven tussen twee werelden — en daarin haar eigen identiteit vond.

Mi e libi nanga tu ati

Na de onafhankelijkheid van Suriname vertrokken we naar Holland.

Eerst ging onze moeder, samen met de oudste en het jongste kind.

Een jaar later volgden wij — *mi pikin sisa*, *mi tata* en ik.

Eindelijk zouden we weer samen zijn, als gezin.

Het afscheid van Suriname was stil, zonder veel woorden.

De lucht was zwaar van warmte en verwachting.

Buren kwamen langs met gebeden en zakjes cassava - chips voor onderweg.

Oma drukte een kruisje op mijn voorhoofd en fluisterde:

"Gado o meki a pasi grati gi unu."

God zal de weg effenen voor ons.

Het vliegtuig leek eindeloos te stijgen, hoger dan de wolken van mijn kindertijd.

Ik keek uit het raam en zag hoe Paramaribo steeds kleiner werd, de daken, de palmbomen, de rivier —

alles werd één grote, glanzende vlek in de verte.

Ik wist nog niet dat dat gevoel — van iets verliezen dat je niet kunt aanraken —

me jaren zou blijven volgen.

We kwamen aan in oktober, tijdens de herfstvakantie.

De lucht was grijs en zwaar, de grond nat.

Twee weken, zei mijn moeder, om te wennen aan het koude weer.

Van vijfendertig graden naar vijf.

De kou sneed als messen door mijn jas.

Mijn adem werd zichtbaar, een kleine wolk die meteen verdween.

"Disi na alen?" vroeg ik, verbaasd.

Het leek niets op de regen van *switi Sranan* —

die warme, overvloedige regen die van de hemel neerdaalt als zegen.

In Suriname wordt regenwater opgevangen in grote tonnen, gekookt en gekoeld tot het helder en fris is.

Het reinigt, het geneest, het voedt.

Soms gebruikt oma het om een *wasi* te maken —